

Eva L'Hoest *Eilandkwesties / Matières insulaires*

Opening zondag 14 september – van 15 h tot 18 h
Tentoonstelling t/m 26 oktober 2025

Openingsuren: van 14 september t/m 26 oktober 2025 van donderdag-zondag van 14-18 u. en op afspraak.

Lieve Eva,

Het nieuwe schooljaar is in volle gang en ik lig nog steeds wakker. Onze slaap is ons ontnomen. De herinneringen aan onze ontmoeting deze zomer komen in een wirwar terug in mijn nachtelijke monoloog. Ik wilde je bedanken dat je me aan Leda hebt voorgesteld. Jullie gelijkenis is verontrustend. Ik durfde je er op dat moment niets over te zeggen, misschien uit angst om je te associëren met haar androgyne profiel en alle tegenstrijdigheden van de mythe die haar voornaam doet herleven.

Ik zag dat Oostende haar onderdrukte. Noch zij, noch wij ontsnappen aan de noodzaak om te werken, gevangen in een onverzadigbare drang naar beheersing. Verstrikt in onze tegenstrijdigheden en meegesleept door onze tentakelachtige, technologische verlangens, lijken onze pogingen om ons daarvan te ontdoen belachelijk.

Een vreemd gevoel blijft me bekruipen als ik terugdenk aan het decor van de kust en de traagheid van onze dagen. Ik kan de vergane charme van de badplaats moeilijk onder woorden brengen, de sfeer van feest en carnaval klinkt niet meer zoals vroeger. Alles is aanwezig, in de wrange glimlachjes en de stijve middelmatigheid van de bourgeoisie die zich verschuilt achter de maskers van Ensor. Zijn “ervaringshuis” is een theater dat zich leent voor het spel van verschijnen en verdwijnen dat vaak de ruimtes vormt waar je ons doorheen voert. Ik begrijp ook dat de gemaskerde gezichten Leda aanspreken, omdat ze zo rijk zijn aan psychologische metaforen.

Hun schijnheilige houding doet me denken aan die van de liggende figuren waar je je in het verleden al door hebt laten inspireren. Ik zie dat je obsessie voor het geheugen niet afneemt... Je graaft als een archeoloog in de lagen van een digitale wereld die overspoeld wordt door gegevens. Leda – als schakel tussen deze realiteiten – is een geschikt onderwerp om je zoektocht naar de authenticiteit van beelden, lichamen en gebaren voort te zetten.

Het is de terugkeer van Virginia W's *De Golven* die me ook te binnen schoot met “de blauwe tijd van de vakantie” en de herinnering aan “geometrische plaatsen”. Niets heeft vat op Leda wanneer ze onder de zuilen ronddwaalt, gevangen door de waterdruppels en haar stroom van bewustzijn. Ze ontsnapt aan elke toewijzing, glijdt tussen de talen zonder ergens bij te horen. Ik zie haar weer nonchalant, besluiteloos, heen en weer schommelend tussen land en zee, en haar spanningen.

De eilandkwesties waarover je spreekt, weerspiegelen inderdaad haar isolement. Alles obsedeert haar in de te gladde beelden die voorbijtrekken, ronddraaien, exploderen. Ik vraag me af hoe ik de crisis van de tijd nog kan weerstaan. Paardenraces helpen haar de aard van de beweging te ontleden. Zelfs als ze de controle terugkrijgt, kan niets haar redden van de dreiging van verzwelging.

Vannacht, met mijn hoofd aan zee, heb ik iets van de oorsprong van de schepping herbeleefd. Leda leidde me naar de ambivalentie van de machine, van de matrix, tussen veiligheid en verlies van individualiteit. Een vloeiende en vormeloze ruimte van zwangerschap. Het verhaal van de mythe – en zijn heroïsche en tragische lotgevallen – resoneert als een metafoor voor onze tijd en van de technologische cocon. De maan is bloedrood, alles wankelt. Ik weet niet meer of Leda en haar wervelingen hebben bestaan.

Het enige wat me rest is het drieluik, de gloeiende doos waaruit de lichamen tevoorschijn komen. Ik klamp me vast aan zijn tastbare aanwezigheid. Zijn fijne contouren getuigen zowel van koppigheid als van precisie. Geweld door de angst voor haar eigen verdwijning – en voor dematerialisatie – zou Leda vorm hebben gegeven aan hybris, door er al haar verlangens en driften in te leggen. Een vleselijke uitnodiging tot herverbinding.

Tot ziens,

Antoinette

Met dank aan de kunstenaar, Sarah-Kay Blewitt, Dora Brams, Lucas Chantre, Inès Colin, Elias Cafmeyer, Antoinette Jattiot, Jacky Micelli, Ria Pacquée, Stilbé Schroeder, Mari Tsotadze, Laura Vandenbroucke en Joris Van Tubergen.

LLS Paleis wordt gesteund door de Vlaamse overheid en gesponsord door Duvel Moortgat en Ghysel en De Lombaerde accountancy & fiscaliteit. Dit project kwam tot stand in het kader van de Culturele samenwerking tussen de Franse en de Vlaamse Gemeenschap.